

живеят добре... А още тя ми заржчам да ти кажа — само на теб... защото ти си единствения добър човек, не ще се смееш... че нея са я нарекли плачуща за туй... защото...”

Но на чичо Петър не бе съдено да узнае тайната на плачущата вярба; слабичките ръчички, тъй здраво обвити около неговата

шия се отпуснаха безпомощно, тъмно-русата главица повисна назад, големите очи, които минута преди това блестяха от такова искрено щастие, се затвориха и бедната Аленка заспа навеки спокоен и непробуден сън.

От руски преведе г-ца Надежда Костова.

Беше един от хубавите пролетни дни към средата на май. Времето беше още непостоянно, но настроението у всички бе прекрасно, радостно: всеки чувствуваше в себе си един неизчерпаем извор от енергия, веселие и обич към всичко, което живее и диша...

В един от такива тъй много обещаващи дни ние бяхме нагласили екскурзия по реката, която протичаше край родния ни град. По островите и на отсрещния брег имаше много живописни места, които биха могли още повече да повдигнат нашето пролетно настроение. Там, за гдето тръгнахме сега, имаше хубава горица, а от края стоеше самотно къщицата на пазача, наш приятел. Тук прекарвахме често свободното си време, а сега решихме да останем край брега през целия ден. Пригответенията бяха големи и толкова по големи бяха очакванията. Тръгнахме с нашата лодка.

Реката беше тиха, лодката слабо се люшкеше, никакъв шум не се чуваше наоколо. Възбуждението ни порастваше от минута на минута. Всеки с нетърпение поглеждаше напред, за да съгледа по-рано от другите гората. Гребците пеяха и песента се сливаше с тихия шум на реката. Времето минаваше. Бяха останали десетина-петнайсет минути път, когато едно черно облаче помрачи ясното небе. Лена, нашата другарка, ни го посочи и тревожно ни изгледа. Всички се засмяха и подеха по-високо нова песен. Никой всъщност нея не обърна внимание върху съдбоносния облак. А той, колкото неочаквано се яви, толкова бързо се увеличи, покри цялото небе над нас, и студен вятър почна да духа от десната страна на нашата лодка.

Песента спря. Малка паника смути всичките сърца. Нямахме време за бавене и гребците неуморно работеха за да стигнат брега. Вятъра, обаче, задуха с двойно по-голяма сила, и ни отнесе назад. Борбата за живот ясно се очерта в лицето на гребците.

А реката, като че ли никога не бе била спокойна. Вълни, колкото човешки ръст, се носеха една след друга, надпреварваха се и се губеха в пространството; водата нахлуваше в лодката и ние не успяхме да я излеем. Нашите викове за помощ се губеха в силния рев на бурята, на дъжда, в шума на страшните вълни. Ние все по-вече се убеждавахме, че борбата е безцелна, че реката е непобедима. Силите ни напускаха, само пръстите конвулсивно стискаха ръба на лодката и сжлзи се търкаляха по бледните ни изнемощели лица. Колко време трая това, не зная. Една голяма вълна покри лодката ни и тя за миг потъна, но веднага пак се издигна на повърхността. Нашите викове, нашия ужас бяха неописуеми, когато видяхме, че Лена, която най-много се боеше от бурята, бе грабната от безмилостните вълни!

Когато след много мъжи и усилия стигнахме брега, всички бяхме като живи трупове и никой нямаше смелостта да съобщи за пролетната жертва на реката, която така жестоко ни измами.

Бурята мина, слънцето пак огря спокойната река, която пак се усмихна, без да изтръгне от своята жестокост. За нас, обаче, пролетта мина, всичко ни се виждаше черно, траурно, а мисълта се носеше към реката — гроба на пролетната жертва.

Б. Герцович.